

[Tholstrup.]

nens betænkning side 119, var han blevet klar over, at der i Ålborg intet som helst er blevet opnået.

I betænkningen side 119 står der:

„Prisnedsættelsen i 1941 blev på 5 øre for 1/1 l sødmælk i forhold til tidligere pris hos de tre store mejerier. Samtidig steg leverandørpriserne med ca. 2 øre, således at forskellen mellem leverandørpris og forbrugerpris blev reduceret med i alt 7 øre. På den anden side indførtes budpengene, flødeprisen blev sat op og rabatterne til storforbrugerne stærkt reduceret til nogle få procent.

Ifølge det nu foreliggende materiale fra prisdirektoratet kan rabattabet ansættes til 2,24 øre og underprisens virkning på gennemsnitsprisen til 2,17 øre, medens budpengene 2 øre (1941) pr. flaske giver mellem 3 og 4 øre pr. 1/1 l sødmælk i flasker. De 7 øre forsvandt således helt ved denne tryllekunst.“

Det var den tryllekunst, man lavede her i København! Hvis man lægger de tal sammen, nærmer man sig de 8 øre. Tilbage blev så, foruden at mælken i realiteten blev nogle øre dyrere, at fløden blev væsentlig dyrere. Det er også det eneste reelle begyndelsesresultat af mælkeordningens indførelse ved dens start, og siden er ingen forbedringer sket.

Der hører en vis frejdighed til at stå op her på tingets talerstol og sige, at mælken er blevet billigere i Ålborg takket være mælkeordningen, for det gælder kun i sammenligning med København, hvor mælken vitterlig blev en øre dyrere.

I betænkningen, side 128, siger direktør Seligmann, at man kan gå ud fra,

„at konkurrencen mellem mejerierne ikke kunne reducere forskellen mellem producent- og forbrugerpriserne.“

Det er en lidt mærkelig udtalelse, når man ved, hvor mange forskellige priser mælk sælges til, og også bemærker, at der blev solgt mælk med helt op til 4½ pct. fedt i stedet for som nu med 3½ pct., medens gennemsnittet dengang vist lå på 3,8 pct. Det viser altså, at takket være konkurrencen var der 44 mejerier, der solgte mælk helt op til 20 øre billigere pr. liter, og de tog en stadig stigende andel af markedet, erobrede den ene del af kunde-

kredsen efter den anden og var godt på vej til at overtage føringen, således at alle kunder i København ville have fået billigere mælk, hvis vi ikke havde fået denne ulyksalige mælkeordning gennemført.

Direktør Seligmann siger videre på side 130 i betænkningen:

„... hvorefter gennemførelsen af den storkøbenhavnske mælkeordning har medført, at der i 1953 er indvundet en besparelse på ca. 15 øre pr. liter mælk og fløde.“

Jeg spurgte forgæves den højtærede handelsminister under behandlingen i marts måned, hvor de 15 øre var blevet af, men fik altså intet svar. Jeg spurgte dengang, hvorfor mælken i monopolbyerne ikke var 15 øre billigere end i ikke-monopolbyerne, og jeg bad tilhængerne af mælkeordningen give os et svar herpå, men det fik jeg ikke.

Jeg stillede også det spørgsmål til det ærede medlem fru Kirsten Gloerfelt-Tarp, som desværre ikke er til stede i dag, hvordan det ville være muligt for et mejeri at komme ind på markedet i dag, hvis det ville sælge mælk til højere pris end den nu gældende. Det fik jeg heller ikke svar på. Det ærede medlem fru Kirsten Gloerfelt-Tarp var bange for, at der ville komme mælk ind til højere pris, hvis mælkesalget blev givet frit. Det er en noget mærkelig påstand. Jeg tror ikke, det er nemt at komme i gang med nye kunder; hvis man ikke kan byde dem fordele, tror jeg faktisk, de bliver dér, hvor de er vant til at købe.

Et af de største tab ved mælkeмонопоlet er netop, at det ikke længere er muligt for husmoderen med de mange børn at gå omkring hjørnet og hente billig mælk. Hun må betale fuld pris og har kun en ringe besparelse ved selv at hente mælken. I heldigste tilfælde kunne hun dengang ved køb af 3 l sødmælk og 1/10 l fløde spare 77 øre i forhold til køb ved mælkevoغن og i de store mejeriers butikker, medens hendes besparelse i dag kun andrager ca. 16 øre på dette indkøb, nemlig 3-4 gange 4 øre i budpenge. Nu vil nogle sige, at det kun var i allerheldigste tilfælde, men selv om vi tager den gennemsnitlige besparelse ved køb hos de mejerier, som blev forsynet fra de 44 billige engrosmejerier — de leverede dog en fjerdedel af den mælk, der blev solgt i København — kunne det blive til